

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Pospíšila a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce **Ing. Z. H.**, zastoupeného JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem se sídlem Teplého 2786, Pardubice, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 5. 2. 2013, č.j. JMK 133552/2012 (sp.zn. S-JMK 133552/2012/OÚPSŘ),

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 5. 2. 2013, č.j. JMK 133552/2012 (sp.zn. S-JMK 133552/2012/OÚPSŘ), a rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení, ze dne 12. 10. 2012, č.j. MMB/0335114/2012 (sp.zn. OUSR/MMB/0239661/2009/14) **s e z r u š u j í** a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** uhradit žalobci náklady řízení ve výši 11.228 Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku na účet právního zástupce žalobce JUDr. Stanislava Kadečky, Ph.D., advokáta se sídlem Teplého 2786, Pardubice, č.ú. 514066082/2700, VS: 11308, UniCredit Bank Czech Republic, a.s, Hradec Králové.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 11. 4. 2013 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 5. 2. 2013, č.j. JMK 133552/2012 (sp.zn. S-JMK 133552/2012/OÚPSŘ) (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Odboru územního a stavebního řízení Magistrátu města Brna ze dne 12. 10. 2012, č.j. MMB/0335114/2012 (sp.zn. OUSR/MMB/0239661/2009/14) (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jehož zrušení se žalobce také domáhá; a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení, a aby žalovaný byl zavázán k povinnosti zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

[2] Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o obnovu řízení o dodatečném povolení stavby „Nástavba, přístavba a stavební úpravy bytového domu Bílého 12, č.p. 85 na pozemku parc. č. 17, 18, k.ú. Stránice, obec Brno“, ukončené rozhodnutím Odboru územního a stavebního řízení Magistrátu města Brna ze dne 9. 2. 2007, č.j. OÚSŘ U 07/00882/Šk.

[3] Předmětná stavba byla umístěna územním rozhodnutím obecného stavebního úřadu ze dne 3. 5. 2006 a potvrzená rozhodnutím Odboru územního a stavebního řízení Magistrátu města Brna ze dne 10. 7. 2006, které však bylo zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 28. 8. 2008, č.j. 31 Ca 171/2006-82, a poté bylo předmětné územní řízení zastaveno.

[4] Prvostupňové i napadené rozhodnutí bylo vydáno poté, co ve stejné věci obnovy řízení nabylo právní moci rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 14. 3. 2012, č.j. 31A 38/2010-88 (vydáno na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, č.j. 2 As 77/2011-70), kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného v původním správním řízení o žádosti žalobce o obnovu řízení. Žalovaný pak zrušil také vadné prvostupňové rozhodnutí.

[5] V souhrnu: v řešeném případě tedy prvostupňový i odvolací správní orgán (žalovaný) rozhodovaly opětovně (již po proběhnuvším soudním řízení a vázání právními názory soudů ve správním soudnictví) o žádosti žalobce o obnovu předmětného řízení o dodatečném povolení stavby.

II. Obsah žaloby

[6] Žalobce odůvodnil žalobu tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je vadné pro jeho nesprávnost, nepřezkoumatelnost a nezákonnost spočívající především v jeho obsahových i formálních nesprávnostech a nedostacích, přičemž jsou naplněny veškeré předpoklady pro

obnovu předmětného správního řízení dle ustanovení § 100 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

[7] Podstatou celé žaloby je skutečnost, že žalovaný i prvostupňový správní orgán, opakovaně odmítají obnovit řízení, které bylo zakončeno pravomocným dodatečným stavebním povolením, a to přestože jsou pro obnovu řízení splněny veškeré zákonné podmínky.

[8] Oba správní orgány pak svévolně a opakovaně nerespektují pro ně závazný právní názor správních soudů (a to vyjádřený v rozsudcích jak zdejšího soudu ze dne 14. 3. 2012, č.j. 31A 38/2010-88, tak také Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, č.j. 2 As 77/2011-70, a ze dne 29. 5. 2009, č.j. 2 As 4/2009-111), které již implicitně či explicitně, se vyjádřily tak, že zrušené územní rozhodnutí (viz bod [3] tohoto rozsudku) představovalo v daném případě jednoznačně podklad dodatečného stavebního povolení. Zrušení takového podkladového rozhodnutí je pak způsobilé vést na žádost účastníka (zde žalobce) k obnově řízení o uvedeném dodatečném stavebním povolení. Rozhodnutí obou správních orgánů pak nesou i zřetelné rysy svévole porušující základní zásady činnosti správních orgánů dle ustanovení §§ 2, 3, 4 a 6 správního řádu.

[9] Žalobce pak obsáhle shrnuje zákonné podmínky pro obnovu řízení dle správního řádu a dokládá jejich naplnění v tomto případě, s odkazy na zákonnou úpravu i judikaturu (krom výše uvedených i na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, č.j. 6 As 45/2005-188 a ze dne 4. 2. 2009, č.j. 1 As 79/2008-128) a zdůrazňuje, že ze všech okolností vyplývá jediné, a sice, že správní orgány od počátku v řízení o dodatečném stavebním povolení vycházely z (tehdy platného a pravomocného) územního rozhodnutí, a že toto bez jakýchkoliv pochyb tvořilo zásadní podklad pro výsledné rozhodnutí o vydání dodatečného stavebního povolení. Tedy, že dodatečné stavební povolení bylo vydáno na základě úspěšně napadeného a tedy aktuálně již neexistujícího územního rozhodnutí, přičemž však při řízení o dodatečném stavebním povolení otázky a námitky spadající do územního řízení nebyly samostatně přezkoumávány.

[10] Žalobce je přitom přesvědčen, že v dané věci byla bezesporu naplněna i materiální podmínka pro obnovu řízení ve smyslu ustanovení § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, tedy, že zrušení územního rozhodnutí může odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. V okamžiku, kdy příslušný správní orgán nezkoumal v řízení o dodatečném stavebním povolení všechny nezbytné otázky a námitky náležející do územního řízení, ale vzal je za zjištěné z územního rozhodnutí a tímto rozhodnutím potvrzené (přičemž toto územní rozhodnutí bylo nakonec zrušeno – viz bod [3] tohoto rozsudku), uvedená možnost objektivně existuje.

[11] Dle žalobce je tedy napadané rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů; skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy, resp. nemá v nich oporu a trpí nezákonností z důvodu nesprávného právního posouzení, jelikož na případ neplatí „učebnicové poučky“, jak se opakovaně vyjádřily správní soudy.

III. Vyjádření žalovaného

[12] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 9. 7. 2013, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zároveň žalovaný uvedl, že žalovaný i prvostupňový správní orgán se řídili právními názory vyslovenými ve výše uvedených rozsudcích zdejšího soudu i Nejvyššího správního soudu, jelikož kdyby tomu tak nebylo, tak by ostatně správní orgány nemohly deklarovat splnění první ze zákonných podmínek obnovy řízení ve smyslu ustanovení § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu.

[13] Prvostupňový správní orgán dospěl při svém rozhodování k závěru, že ačkoliv je naplněna první podmínka obnovy řízení, pak druhá, tedy materiální podmínka pro obnovu řízení splněna není. Tento závěr srozumitelně a přezkoumatelně odůvodnil, ve svých úvahách respektoval smysl a účel právní úpravy a jeho úvahy nevybočují ze základních logických a právních pravidel. Žalovaný se v odvolacím řízení s tímto právním posouzením dané věci ztotožnil.

[14] Žalovaný jinak plně odkazuje na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[15] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[16] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a na základě ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s. napadené i prvostupňové rozhodnutí bez nařízení jednání zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[17] Obnova řízení v řešeném případě je upravena v ustanovení § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, který stanoví: *„Řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.“*

[18] Krajský soud konstatuje, že není mezi stranami sporu, jestli byla naplněna první podmínka obnovy řízení, tedy, jestli bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno. Strany shodně za toto podkladové rozhodnutí považují zrušené územní rozhodnutí (viz bod [3] tohoto rozsudku), jak je patrné ze spisové dokumentace, tak z vyjádření žalovaného. Není tedy nutné přezkoumávat námitky žalobce uvedené v bodě [8] tohoto rozhodnutí, jelikož fakt, že zrušené územní

rozhodnutí představovalo v daném případě jednoznačně podklad řízení o dodatečném povolení stavby, je nesporný.

[19] Podstata věci je však založena na zodpovězení otázky, zda byla naplněna také materiální podmínka obnovy řízení, tedy, že by v řešeném sporu mohlo zrušené rozhodnutí o umístění stavby odůvodňovat jiné řešení otázky, jež bylo předmětem rozhodnutí o dodatečném povolení stavby.

[20] Krajský soud považuje za nutné úvodem uvést několik právně-teoretických poznámek k problematice obnovy řízení. Obnova řízení se skládá ze dvou samostatných stadií. V prvním stadiu, označeno jako tzv. *iudicium rescindens* (řízení o povolení či nařízení obnovy), správní orgán zkoumá, zda jsou splněny podmínky pro obnovu řízení, ale neposuzuje meritorně pravomocné rozhodnutí a pouze rozhodne, zda povolí či nepovolí (nařídí či nenařídí) obnovu řízení. V případě, že správní orgán povolí či nařídí obnovu řízení, přichází druhé stadium, tzv. *iudicium rescissorium* (obnovené řízení podle § 102 správního řádu), kde se opětovně rozhoduje o meritu věci, o němž již bylo rozhodnuto v původním řízení. Výše uvedené důvody pro obnovení řízení mohou vést k povolení obnovy řízení pouze v případě, že mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování v původním řízení. Správní orgán se tedy již v prvním stadiu obnovy řízení, v němž se teprve rozhoduje, zda bude obnova řízení povolena, musí předběžně zabývat relevancí rozhodnutí pro původní řízení v tom smyslu, zda je schopno odůvodnit odlišné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Správní orgán tedy předběžně posoudí, zda se nejedná o rozhodnutí, které sice formálně odpovídá důvodům pro obnovu řízení, zjevně ovšem nemůže odůvodnit odlišné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, a bylo by tak nadbytečné vést obnovené řízení, které by ve věci nic nového nemohlo přinést. Přesto není vyloučeno, že v obnoveném řízení správní orgán vyřeší otázku, která byla předmětem rozhodování, stejným způsobem jako v původním řízení (pro doktrinální názor srov. Jemelka; Pondělíčková; Bohadlo. *Správní řád, Komentář*. 4. vyd. Praha: C. H. Beck, 2013. 848 s. ISBN 978-80-7400-484-1. S. 472-478.) K tomu je třeba uvést, že zda zrušené rozhodnutí může odůvodňovat jiné, z logiky věci pro žalobce příznivější, řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, bude správní orgán zvažovat vzhledem k pravděpodobnosti takového předpokladu, neboť toto se ve skutečnosti ukáže až ve spojení s novým rozhodnutím (pro doktrinální názor srov. Průcha, Petr. In Skulová et al. *Správní právo procesní*. 2. vyd. Plzeň: Aleš Čeněk, 2012. 386 s. ISBN 978-80-7380-381-0. S. 266.)

[21] Krajský soud tedy zkoumal, jestli se žalovaný i prvostupňový správní orgán v řešeném případě zákonně a přezkoumatelně předběžně zabývali relevancí podkladového územního rozhodnutí v tom smyslu, že jeho zrušení zjevně nemůže odůvodnit odlišné řešení otázky o rozhodnutí o dodatečném povolení stavby vzhledem k pravděpodobnosti tohoto předpokladu.

[22] Jak je patrné ze spisové dokumentace, tak správní orgán v prvostupňovém rozhodnutí shledal, že „v řízení o odstranění/dodatečném povolení stavby byly připuštěny námitky žalobce, které by jinak spadaly výhradně do územního řízení. V tomto konkrétním řízení tak nebyla uplatněna zásada koncentrace řízení, která by jinak bránila v projednání žadatelových námitek uplatněných v řízení o odstranění/dodatečném povolení stavby, neboť se týkaly výhradně umístění stavby. [...] Lze proto uzavřít, že v řízení o odstranění/dodatečném povolení stavby byl zkoumán soulad stavby i z hledisek posuzovaných v územním řízení. [...]“

Pokud by řízení o odstranění/dodatečném povolení stavby bylo k žádosti žadatele obnoveno, je nepochybné, že by stavební úřad i odvolací správní orgán postupoval při posuzování stavby a námitek žadatele stejným způsobem jako v řízení původním.“ Dále pak prvostupňový orgán vyjmenovává námitky, které žalobce uplatnil v územním řízení a jejich vypořádání v tomto územním řízení a zdůrazňuje jeho právní závěr, že zrušení podmiňujícího rozhodnutí nemůže odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, neboť námitkám žadatele nemůže být v novém řízení vyhověno.

[23] Krajský soud shledává, že prvostupňový správní orgán na jednu stranu konstatuje, že prolomil zásadu koncentrace řízení a projednával žalobcovy námitky spadající do územního řízení v řízení o dodatečném povolení stavby s tím, že rovnou činí závěr, že pokud by bylo řízení obnovy, tak by tyto totožné námitky shledal opět nedůvodnými (čímž již překročil fázi obnovy řízení *iudicium rescindens* a rovnou přešel do konstatování právních závěrů ve fázi *iudicium rescissorium*), ale současně také konstatuje, že námitkám žalobcem učiněným v územním řízení, které byly vypořádány v zrušeném územním rozhodnutí jako podkladovém rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, by nemohlo být v novém řízení opět vyhověno, jelikož se s nimi dostatečně (a dodatečně) vypořádal v řízení o dodatečném povolení stavby.

[24] Prvostupňový orgán tedy evidentně argumentuje kruhem (*petitio principii; culus vitiosus*) a z jeho závěrů je patrné, že se domnívá, že zrušené územní rozhodnutí vůbec není podkladem pro rozhodnutí o dodatečném povolení stavby (ve smyslu ustanovení § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu), ale při vědomí závěrů učiněnými rozsudky zdejšího soudu ze dne 14. 3. 2012, č.j. 31A 38/2010-88, tak také Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, č.j. 2 As 77/2011-70, které jej zavázaly právním názorem, že tímto podkladovým rozhodnutím toto územní rozhodnutí bylo, činí složitý a právně neodůvodněný výklad o nesplnění materiální podmínky obnovy řízení ze strany žalobce; tento závěr však nikterak nedokládá (a vzhledem k výše uvedenému ani doložit nemůže). Tento samotný postup prvostupňového orgánu lze tedy hodnotit jako nepřezkoumatelný.

[25] Žalovaný pak v odvolacím řízení v započaté nepřezkoumatelnosti pokračuje, když v napadeném rozhodnutí výslovně a zcela v protikladu s pro něj závaznými právními názory uvedenými v rozsudcích zdejšího soudu ze dne 14. 3. 2012, č.j. 31A 38/2010-88, tak také Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, č.j. 2 As 77/2011-70 (a ostatně i v protikladu se závěry prvostupňového rozhodnutí) uvádí, že: „rozhodnutí o dodatečném povolení stavby nebylo v poloze řetězícího se správního aktu – závislé na vydání územního rozhodnutí, naopak, rozhodnutí o dodatečném povolení stavby bylo možné, ba naopak v mnoha případech nezbytné, vydat bez územního rozhodnutí.“

[26] Krajský soud shledává, že nelze akceptovat, aby žalovaný (odvolací správní orgán) na jedné straně v napadeném rozhodnutí učinil závěr, že „územní rozhodnutí však nebylo rozhodnutím podmiňujícím vydání dodatečného povolení stavby“, současně konstatoval, že prvostupňový orgán „nepřikládal zrušenému územnímu rozhodnutí takový význam, aby podmiňovalo dodatečné povolení předmětné stavby“ a současně potvrdil prvostupňové rozhodnutí, ve kterém bylo uvedeno, že územní rozhodnutí takovým rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu je, ale nesplňuje materiální podmínku

obnovy řízení. Tyto závěry žalovaného jsou ve zcela zjevném logickém rozporu, činí rozhodnutí zmatečným a nepřezkoumatelným. Nadto žalovaný ještě ve svém vyjádření k žalobě (viz bod [13] tohoto rozsudku) konstatuje tvrzení, které je zcela v rozporu s jeho dílčími (a výše uvedenými) závěry a shledává, že „je naplněna první podmínka obnovy řízení“, tedy existence podkladového rozhodnutí podmiňující vydání dodatečného povolení stavby. Tento fakt jen podtrhuje zmatečnost a nepřezkoumatelnost celého postupu žalovaného i prvostupňového správního orgánu.

[27] Krajský soud však musí také konstatovat, že již v původním soudním řízení (završeným rozhodnutím zdejšího soudu ze dne 14. 3. 2012, č.j. 31A 38/2010-88) byl dotčeným správním orgánům dán závazný právní názor, jak mají ve správním řízení dále pokračovat, když zdejší soud shledal, a na jehož závěry se odkazuje i v tomto rozhodnutí, že: „*zejména se [žalovaný] vypořádá se skutečností, že bylo zrušeno územní rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno. Přes obecné vymezení předmětu dvou fází řízení o obnově je třeba dále upozornit na skutečnost, že správní řád v ustanovení § 94 odst. 5 učinil součástí první fáze i úvahu o ochraně „dobré víry“ účastníků řízení, a to právě poukazem na § 94 odst. 4 a § 5 téhož zákona. Správní orgán tedy poté, když zjistí, že jsou splněny podmínky pro povolení obnovy, může vážit i tato hlediska, jejichž naplnění může vést k závěru, že obnovu povolit nelze. Již samotné povolení obnovy totiž může být podstatným zásahem do práv jiných účastníků řízení.*“ Nicméně správní orgány v přímém rozporu s výše uvedeným právním názorem rovnou konstatovaly, že podmínky pro povolení obnovy splněny nejsou.

[28] Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem krajský soud při vědomí své plné jurisdikce sám přezkoumal podmínky obnovy řízení. Jak již zdejší soud rozhodl ve svém rozhodnutí ze dne 14. 3. 2012, č.j. 31A 38/2010-88, první podmínka obnovy řízení, tedy skutečnost, že bylo zrušeno územní rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, naplněna bezpochyby je.

[29] V této souvislosti krajský soud pro úplnost připomíná ustanovení § 94 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“), o nevydání územního rozhodnutí, dojde-li k jeho zrušení po povolení stavby. Avšak vzhledem ke skutečnosti, že územní rozhodnutí bylo vydáno ještě za účinnosti zákona č. 50/1976 Sb. a judikatura dovodila, že „*pokud je územní rozhodnutí zrušeno, může být o námitkách účastníků rozhodnuto v novém územním rozhodnutí odlišně (za právní úpravy dle stavebního zákona z roku 1976), a to i když stavba již byla na základě stavebního povolení realizována. Pokud by námitkám bylo nově vyhověno, vedlo by to buď ke stanovení nové podmínky pro umístění stavby v území, nebo v krajním případě až k zamítnutí žádosti o vydání územního rozhodnutí. Tato skutečnost pak dle okolností povede k obnově stavebního řízení, neboť se změnila podmínky pro vydání stavebního povolení, které je nutno reflektovat*“ (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č.j. 1 As 79/2008 – 128 [zveřejněn ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1815/2009]) a také v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č.j. 9 As 74/2012 – 39 bylo rozhodnuto, že zrušení územního rozhodnutí soudem vede k pokračování a novému rozhodnutí pouze v územním řízení, na které v důsledku přechodných ustanovení stavebního zákona nelze aplikovat ustanovení § 94 odst. 5 stavebního zákona; krajský soud v souladu s uvedenou judikaturou shledává, že toto ustanovení se na řešený případ vzhledem k přechodnému ustanovení § 190 stavebního zákona nepoužije.

[30] Otázkou zůstává existence materiální podmínky obnovy řízení. Krajský soud shledává, že ze spisové dokumentace jednoznačně vyplývá, že v řízení o dodatečném povolení stavby nebyly komplexně zkoumány všechny námitky žalobce spadající do procesu územního řízení. O těchto námitkách nebylo ani samostatně rozhodnuto, nýbrž správní orgán vzal mnohé ze z otázek náležejících do územního řízení za zjištěné právě z územního rozhodnutí (viz bod [3] tohoto rozsudku), což ostatně vyplývá i ze samotného rozhodnutí o dodatečném povolení stavby – rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno-střed, ze dne 15. 11. 2006, č.j. 060074931/ŠKAR/STU/008 (sp.zn. STU010602265), které nabylo právní moci dne 19. 3. 2007, kde je na str. 6 výslovně uvedeno: „*stavební úřad konstatuje, že dodatečně povolovaná stavba [...] není v rozporu se záměry územního plánování v dotčeném území a proto je přípustná, což potvrzuje i vydané pravomocné územní rozhodnutí.*“

[31] Prvostupňový i žalovaný správní orgán tedy měly postupovat tak, že měly posoudit relevanci podkladového územního rozhodnutí v tom smyslu, jestli jeho zrušení zjevně nemůže odůvodnit odlišné řešení otázky o rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Krajský soud bez toho, aby jakkoliv chtěl předjímat závěry fáze obnovy řízení *iudicium rescissorium*, musí konstatovat, že vzhledem k okolnosti, kdy příslušný správní orgán nezkoumal v řízení o dodatečném povolení stavby všechny nezbytné otázky a námitky náležející do územního řízení, ale vzal je za zjištěné z takto později zrušeného územního rozhodnutí, je zde minimálně určitá pravděpodobnost, že v obnoveném řízení tyto námitky účastníků řízení (mezi nimi i žalobce), které budou muset býti brány v potaz, způsobí jiné řešení otázky (dodatečné povolení stavby), jež byla předmětem rozhodování. Obsahové řešení těchto námitek již však bude právě předmětem obnoveného řízení ve smyslu ustanovení § 102 správního řádu. Na základě výše uvedeného tedy vyplývá, že všechny podmínky obnovy řízení v dané kauze byly splněny a správní orgány postupovaly chybně, pokud obnovu řízení nepovolily.

V. Shrnutí a náklady řízení

[32] S ohledem na vše výše uvedené, tedy při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, zdejší soud zjistil, že v dané věci došlo k vydání rozhodnutí, která jsou nepřezkoumatelná pro jejich nesrozumitelnost i pro jejich nedostatek důvodů a stejně tak, že i skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ napadených rozhodnutí, nemá oporu ve spisech. Soud tedy zrušil žalobou napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s. S ohledem na závěry učiněné v bodech [23] a [24] tohoto rozhodnutí krajský soud dle ustanovení § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušil také prvostupňové rozhodnutí, které napadenému rozhodnutí předcházelo. Krajský soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém budou správní orgány vázány právními názory zdejšího soudu dle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. (zejména dle bodů [28] až [31] tohoto rozhodnutí).

[33] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně

vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byl úspěšný žalobce zastoupen advokátem, tak mu přísluší právo na náhradu nákladů řízení dle Vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění k datu podání jednotlivých podání (§ 15 advokátního tarifu), které představuje odměna za právní zastoupení advokátem (tarifní hodnota dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2013), a to za 2 úkony právní služby dle § 11 odst. 1 advokátního tarifu (převzetí zastoupení a žaloba) a 2x režijní paušál dle § 13 advokátního tarifu, celkově ve výši vyčíslené na částku 6.800,- Kč, tj. 8.228,- Kč vč. DPH, a dále pak zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč. Návrhu žalobce na zvýšení mimosmluvní odměny dle ustanovení § 12 odst. 1 advokátního tarifu zdejší soud nevyhověl, jelikož úkony právní služby neshledal v této kauze natolik mimořádně obtížnými, aby ospravedlňovaly jakékoliv zvýšení mimosmluvní odměny.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. září 2014

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu